

HÄFTIG UNDERHÅLLNING

Konsert
A Tribute to Queen
Ålands projektkör, Tonfallet, orkester och dansare från “We Will Rock You”
Dirigent: Johanna Grüssner
Kapellmästare: Michael Ottosson
Solister: Leonarde Brändström, Carola Larsson, Elin Manselin, Annika Sjölund, Torgny Stjärnfelt, Tony Wikström
Alandica, fyra konserter under helgen

Låt oss göra klart från början: INGEN kan fylla skorna efter **Freddie Mercury**. Inte **Paul Rodgers**, **George Michael**, **Axl Rose** eller ens **Elton John**. Och kan inte så stora artister göra det så kan tyvärr inte åländska sångare det heller. Det är inte en sågning av de åländska talangerna, det är helt enkelt ett tecken på Freddie och Queens extrema storhet.

I Alandica denna premiärlördag får vi ingen Wembley -85 känsla, men vi kommer så nära som man kan på Åland. Sen är det upp till var och en av oss som fick kärleken till Queen med modersmjölken att avgöra huruvida detta duger åt oss eller inte. De som gör “A Tribute to Queen” har gjort ett så bra jobb de kunnat. Och det uppskattar publiken: kommentarer som “fantastiskt!” “armhåren reste sig”, “mäktigt” och “bravo” talar sitt klara språk.

Och det är inte ofta på Åland som publiken jublar, klappar med, busvisslar och ger stående ovationer. Det är en härlig stämning och flertalet besökande är “helt färdiga” efteråt och undrar hur tusan de medverkande ska orka med en till föreställning denna kväll. 23 låtar av denna kaliber suger musten ur de flesta.

Men vi börjar från början: Några minuter i tre kliver den festklädda publiken in i salen och det är en spänning i luften – hur ska detta bli? Det första som slår mot oss när ridån går upp är att kören som ska underhålla är helt enorm: detta kan komma att bli riktigt mäktigt! Tankar på körer som Scala & Kolacny Brothers och Team Cans i körslaget dyker upp...

Tyvärr blir första setet inte så mäktigt som kunde önskas. I de första låtarna har sången fina nyanser men inte så mycket mer. Osäkerhet i klappar och koreografi, ett stelt utseende på många av de manliga i kören och

en del osynkning sänker helhetsintrycket. Kanske är det premiärnerv som spökar. Till och från blir det pampigt, till exempel under “I Want to Be Free”, men lite mer borde sångarna kunna trycka ut.

Musikerna kompenserar dock till hög grad. Alla musikerna är helt fantastiska och gitarristerna fullkomligt grymma. Kan inte få nog av gitarrspelet. Och vilken tjej under 25 vill inte ta hem den söta gitarristen med popfrissa och converse (**Nicklas Thelin**)? När “Another One Bites the Dust” kommer börjar det svänga ordentligt, speciellt när gitarristen med **Brian May**-hår (**Michel Santunione**) ges utrymme. Efter detta tas tempot ner igen med Johanna Grüssner själv som solist i “Who Wants to Live Forever”. Ett bedärande nummer.

För att fylla tomrummet efter Freddie behöver sångarna och hela kören trycka på ända från tårna och leva sig in till 110 procent. Nu när de tyvärr inte hela vägen fram under första set. Vet inte hur **Annika Sjölund** tänker med sin “opera-piruet” i “Play the Game” men i övrigt bjuder solisterna på jämn kvalitet. Framförallt Soundway-Carola (**Carola Larsson**) framför sina låtar med hög kvalitet och **Elin Manselin** gör verkligen sitt bästa. Manselin ger järnet på scenen och har en galen blick i slutet av “I Want It All” som letar sig ända högst upp på läktaren. Det skulle vara häftigt att få se och höra henne i en **Joan Jett**-tribute där hennes röst skulle komma bättre till rätta.

Hela produktionen skulle dock ha mått bra av att få hjälp av en stylist. En snusbuk i fickan på läderbyxorna ger tyvärr ett lite töntigt intryck. Kändes inte riktigt som en hyllning till designutbildade Freddie. Det blev lite väl uppenbart att kläderna kommer från privata garderober. **Leonarde Brändström** har dock ansträngt sig med sin scenutstyrsel: mustasch, vitt linne, höga tajta jeans... Han ger mest Freddie-känsla av alla artisterna, och det ger avslutningen på första set i form av “A Kind of Magic” bonuspoäng. Grüssner ska också ha beröm för sitt supersnygga armband i klockren Freddie-anda. Det sitter i detaljerna vet ni.

Efter första akten är det många leenden i publiken och alla applåderar.

MEST FREDDIE Leonarde Brändström har ansträngt sig med sin scenutstyrsel: mustasch, vitt linne, höga tajta jeans... Han ger mest Freddie-känsla av

Andra akten öppnas med “Innuendo”. Det är snyggt och mäktigt och trummisen (**Georg Härnsten Egg**) får på något häftigt sätt sig själv att låta som tre trummisar på samma gång. När vi kommer fram till “The Show Must Go On” är taket nära att lyfta. Carola Larsson sjunger bra och ekoeffekten är underbar. Publiken börjar applådera innan låten tagit slut ens, ett mycket bra betyg.

“Fat Bottomed Girls” följer därefter och lättar upp stämningen. Nu bjuds vi riktigt kul underhållning! De snygga dansarna (**Parva Pirzadeh**, **Charlotte Zettergren** och **Linda Leidvik**) sexar till det ordentligt. De åländska solisterna gör det bra men man kan inte låta bli att avundas Österbotten lite som ska få höra **Geir Rønning** göra denna.

Under “No-One But You” gör både Annika Sjölund, **Torgny Stjärnfelt** och Elin Manselin sina bästa framträdanden. När de sjunger “Only the good die young” är det flera i publiken som blir berörda till tårar. Vi tror på texten de sjunger.

Detta följs upp av “These Are the Days of Our Lives” som kan få ett Queen-fan att börja grina vilken dag som helst (det var den låten Freddie spelade in en video till när han var mycket sjuk). Leonarde Brändström skulle gärna fått göra denna låt helt solo för han gör det så bra och med så

fin känsla, istället för som nu i en konstigt smörig duett.

Sedan rockar killarna (Torgny Stjärnfelt och **Tony Wickström**) igång publiken igen med “Hammer to Fall”. Det skulle kunnat bli riktigt bra, bara killarna hade fått lite hjälp med scenpråket. Tyvärr känns de lite oskolade på scenen. Efter detta kommer alla solisterna in och myssjunger “Friends Will Be Friends” för att avsluta med “We Will Rock You”- vilket för övrigt blir Wickströms bästa nummer. Han passar klockrent i en låt som denna.

När föreställningen närmar sig slutet inser jag att det inte verkar bli någon “Bohemian Rhapsody”. Det är ju den låten som är mest spännande att höra ifrån en kör (den och “The Prophets Song”)! Turligt nog kommer Bo Rhap som extra nummer. Ännu en gång får gitarristerna briljera. Och kören är som bäst nu i slutet av spelningen, kanske att den värsta nervositeten släppt nu. De sätter operapartiet perfekt. Lite tråkigt är det dock att inte alla på scen headbangade med när “Waynes World-gitarerna” drog igång. Det skulle ha varit riktigt kul att se!

Konserten avslutades med “We Are the Champions”. Förstås. Och nu kommer faktiskt en riktigt ryyys-känsla även i denna kinkiga recenscents maggrop.

Det måste vara otroligt kul för åländska sångare att få vara med i en produktion som den här. Och vi i publiken tackar ödmjukt för underhållningen, vilket jättearbete alla involverade lagt ner! Alla verkar nöjda.

För riktigt inbitna Queen-fans saknas dock en extra dimension. Den skulle kunnat fås genom att lyfta historien om Queen och det tragiska slutet. Till exempel genom att köra låtarna i kronologisk ordning eller sniffa fram något från varje album (okej, kanske inte “Hot Space” då). Dessutom hade det varit trevligt om någon liten slant kunde ha donerats, i det här fallet skulle aids-arbete varit lämpligt, när nu föreställningen får drar in sina inkomster genom andras bedrifter.

Sammanfattning: Personer som gillar Queen sådär ganska mycket och personer med anhöriga bland artisterna borde ha tagit del av konserten. Det var verkligen en upplevelse i åländska mått mätt. Föreställningen hade stort underhållningsvärde - mycket tack vare den stora variationen i musiken, solistframföranden och dansare.

Tyvärr känns föreställningen mer som en rolig grej för de involverade än en ren hyllning till den fantastiske Freddie Mercury och hans band. Med mer fokus på historien bakom, lite högre nivå på sånginsatserna

LÅTLISTA

Radio Gaga
Somebody to Love
Crazy Little Thing Called Love
Play the Game
Killer Queen
I Want It All
I Want to Be Free
Another One Bites the Dust
Who Wants to Live Forever
Let Me Live
A Kind of Magic
Innuendo
Is This the World We Created
The Show Must Go On
Fat Bottomed Girls
Don't Stop Me Now
No-One but You
These Are the Days of Our Lives
Hammer to Fall
Friends Will Be Friends
We Will Rock You
Extranummer:
Bohemian Rhapsody
We are the Champions

och i det utseendemässiga, hade det kunnat kallas en hyllning.

Tina Danielsson
kultur@nyan.ax